

esetleg a postás előtt, ha hozta a villanyszámlát, ami minden alkalommal kicsi volt, mert lefeküdtünk, amikor besötétedett.

*

...Soha többet nem éreztem magam olyan biztonságban, mint ott, a falusi szegénységben, ahol mindent – még az emberi kapcsolatot is meg lehetett javítani, mint a törött tárgyakat (ahogy *Toldi Bencéje* próbálta a kettétört kést). De a boldog szegénység receptjét már se Mama, se Apám nem tudta megadni. Csak próbáltam ellesni, hogyan élnek együtt a szegénységgel – de többnyire nem sikerült (akár a tök-leves-főzés).

Erre gondolva összeszorult torokkal indulok haza a folyópartról. – Annyi nagyvároszás után végre újra falun lakom. Vízközelben – vigasztalnám magam, de megszólal bennem egy keserű hang:

– Igen, de valami végleg elveszett...

